

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **T. R.**, zast. JUDr. René Příhodou, Ph.D., advokátem se sídlem Škroupova 471, Hradec Králové, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, **za účasti:** I) STYLHOME HK, s.r.o., se sídlem Pardubická 79, Hradec Králové, zast. JUDr. Kamilem Podroužkem, advokátem se sídlem Orlické nábřeží 17, Hradec Králové, II) CETIN a.s., se sídlem Českomoravská 19, Praha, III) Statutární město Hradec Králové, se sídlem Československé armády 408, Hradec Králové, IV) Bc. S. L., V) Bc. P. L., VI) Interpharmac, s.r.o., se sídlem náměstí Republiky 1, Praha, VII) F. T., o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 2. 5. 2023, č. j. 30 A 83/2022-156,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- III. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

1. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku, kterým Krajský soud v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) zamítl jeho žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2022, č. j. KUKHK-30736/UP/2021 (OS).

[2] Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové (dále jen „stavební úřad“) ze dne 15. 6. 2021, č. j. MMHK/108984/2021 ST1/ZB, kterým bylo rozhodnuto o umístění stavby „Bytový dům s podzemními garážemi, přípojkami inženýrských sítí, zpevněnými plochami a oplocením H. K., T., H.“ (dále jen „stavba“), na pozemcích parc. č. XA (zahrada) v kat. území T., parc. č. XB (zahrada), parc. č. XC, parc. č. XD, parc. č. XE (vše ostatní plocha) v kat. území N. H. K.; současně byly stanoveny podmínky pro umístění stavby. Záměrem bylo vybudování stavby bytového domu disponujícího 27 jednotkami a 50 místy pro parkování vozidel. Stavba měla být umístěna v oblasti zastavěné zejména rodinnými domy, případně bytovými domy s nižším počtem jednotek. Odvolání stěžovatele, ve kterém namítal mimo jiné také rozpor s územním plánem a narušení pohody bydlení, žalovaný zamítl.

2. Rozhodnutí krajského soudu

[3] Proti rozhodnutí žalovaného brojil stěžovatel žalobou u krajského soudu, ve které namítal zejména nesoulad s územním plánem v otázce celkové zastavitelnosti plochy a podílu zeleně. V této věci odkázal na dříve platnou vyhlášku města Hradec Králové stanovící podobu územního plánu, která procentním podílem přímo vymezovala přípustnou zastavitelnost plochy a požadovaný podíl zeleně. Stěžovatel měl za to, že by se nyní platný územní plán měl vykládat právě se zohledněním dříve platných regulativů. Dále stěžovatel namítal, že bude realizací stavby nenávratně rušen negativními vlivy, ke kterým bude v důsledku realizace stavby docházet, a bude tak narušena pohoda bydlení dané oblasti.

[4] Krajský soud žalobu považoval za nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), napadeným rozsudkem zamítl.

[5] V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že na nyní projednávanou situaci není možné aplikovat regulativy stanovené dříve platným územním plánem, ale soulad stavby s územním plánem má být posuzován pouze ve vztahu k aktuálně platnému územnímu plánu. Dále krajský soud zdůraznil, že se orgány územního plánování požadavkem na vysoký podíl zeleně zabývaly. V této věci odkázal také na projektovou dokumentaci, dle které bude mít stavba plochou střechu s extenzivní zelení, vnitřní sdílenou relaxační zahradu a bude disponovat okrasnými keři a stromy. Stavba tedy bude naplňovat požadavek územního plánu na území kvalitní obytné nízkopodlažní zástavby s vysokým podílem zeleně. Krajský soud se ztotožnil se správními orgány v tom, že stavba odpovídá charakteru posuzovaného území a je v souladu s platnou územně plánovací dokumentací i s cíli a úkoly územního plánování. Při posouzení námitek směřujících ve své podstatě k narušení pohody bydlení krajský soud odkazoval zejména na jednotlivá závazná stanoviska, kterými vyvracel stěžovatelovy námitky týkající se vzniku případných měřitelných emisí, ke kterým by po umístění stavby mohlo docházet. Ohledně námitek soukromoprávního charakteru krajský soud uvedl, že se jimi sice žalovaný v podstatě nezabýval, nicméně tyto námitky označil za zcela obecné. Žalovaný tak dle názoru krajského soudu neměl k dispozici relevantní tvrzení, se kterými by se mohl ve svém rozhodnutí vypořádat. Skutečnost, že žalovaný výslovně námitky stěžovatele nevypořádal, tak byla implicitním důsledkem jejich obecnosti.

pokračování

3. Kasační stížnost, vyjádření žalovaného, osob zúčastněných na řízení a další vyjádření

[6] Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost z důvodů jím podřazených pod § 103 odst. 1 písm. a), b), d) a e) s. ř. s. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Stěžovatel v první řadě uvedl, že trvá na svých tvrzeních a závěrech z předcházejících řízení, na které odkazuje a činí je součástí podané kasační stížnosti. Dále stěžovatel zdůraznil a odůvodnil dvě oblasti, v nichž dle jeho názoru krajský soud pochybil.

[7] První z nich mělo být nesprávné posouzení zastavitelnosti plochy a podílu zeleně. Stěžovatel opakovaně odkazoval na dříve platnou a účinnou verzi územního plánu, která stanovila přípustnou zastavitelnost a minimální zeleň procentuálním podílem, a namítal, že při použití historického, teleologického a komparativního výkladu by měla být předcházející úprava zohledněna i nyní. Krajský soud tak měl pochybit, pokud se zohledněním dřívější úpravy nevyložil pojem *vysoký podíl zeleně*. Stěžovatel pro výklad tohoto pojmu odkázal také na územní plán Štěchovic, který explicitně stanoví, že se zeleň na svislých konstrukcích, plochy s tvárnicemi pro zatravnění a zeleň v nádobách ani plocha zelených střech do požadované výměry zeleně nezapočítává. Stěžovatel pak v kasační stížnosti vypočetl přibližnou plochu zeleně připadající na jednoho obyvatele posuzované stavby a namítal nepoměr vůči ploše zeleně připadající na obyvatele sousedních nemovitostí.

[8] Dalším namítaným pochybením mělo být zhoršení pohody bydlení v dané oblasti. Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl několik předpokládaných důsledků stavby, které jej budou dle jeho přesvědčení nenávratně rušit, čímž dojde ke zhoršení pohody bydlení. Konkrétně má stěžovatel za to, že jej stavba bude rušit stíněním, zabráněním výhledu na Hradec Králové, zrušením soukromí, hlukem a svícením v nových bytech, produkcí velkého množství prachu, emisemi souvisejícími s mobilními a datovými sítěmi, narušením spodních vod, v jehož důsledku bude znemožněno využívat jeho studnu, emisemi souvisejícími s dopravou a komplikacemi na místní komunikaci v důsledku zvýšení provozu. Dále stěžovatele namítal, že charakter stavby nemá v posuzovaném území obdoby. V kasační stížnosti sice stěžovatel připouští, že stavba bude splňovat veškeré zákonné limity, nicméně splnění zákonných regulativů je od pohody bydlení odlišné. Správní orgány tak měly zohlednit pohodu bydlení v celku, nikoliv pouze ve vztahu ke splnění zákonných regulativů.

[9] Jako poslední námitku stěžovatel uvedl, že krajský soud zatížil řízení významnou vadou, jelikož na jeho návrh nepřistoupil k provedení důkazu účastnickým výsledkem stěžovatele.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že setrvává na závěrech uvedených ve svém rozhodnutí, že se ztotožňuje s napadeným rozsudkem, a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

[11] Ke kasační stížnosti se vyjádřily též osoba zúčastněná na řízení I) (dále jen „stavebník“) a osoba zúčastněná na řízení III). Osoba zúčastněná na řízení III) označila námitky za zcela irelevantní a ztotožnila se s napadeným rozsudkem. Stavebník ke skutkovým otázkám uvedl, že záměr je zcela v souladu s územním plánem a kultivuje danou lokalitu svou kvalitou i rozsahem zeleně, což také dokládal rozsáhlou argumentací týkající se právě zeleně a požadavků územního plánu. Zároveň stavebník zdůraznil, že stěžovatel

neuvádí, jak by se tato namítaná tvrzení mohla negativně dotknout jeho práv. Ve vztahu k pohodě bydlení pak stavebník vyvracel jednotlivé námitky vymezující rozsah omezení stěžovatele. Stavebník namítal, že pokud stěžovatel měl zájem na zabránění výstavby bytových domů v posuzované oblasti, měl brojit proti samotnému územnímu plánu, který jejich umístování nevylučuje. Stavebník pak uvedl, že souhlasí se závěry krajského soudu, který námitky žalobce vypořádal spíše obecně, nicméně tato míra obecnosti byla dána samotným obecným obsahem žaloby. Stavebník tak navrhoval, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

[12] V replice a duplice pak stěžovatel i stavebník v podstatě setrvali na svých závěrech, které pouze blíže rozvinuli. Stěžovatel v replice mimo jiné odkázal na nesouhlasné stanovisko města s výstavbou domu o 14 bytech v ulici vzdálené cca 300 m od posuzované stavby, klíčovou otázkou však nadále zůstalo, zda je umístění stavby v souladu s územním plánem zejména ve vztahu k požadavku na vysoký podíl zeleně a zda v jejím důsledku dojde k narušení pohody bydlení v posuzované oblasti.

[13] Osoby zúčastněné na řízení II) a IV) – VII) se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

4. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je řádně zastoupen. Nejvyšší správní soud proto přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti, ověřil při tom, zda tento rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a dospěl k následujícímu závěru.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že činí všechna svá tvrzení a závěry z předcházejících řízení součástí kasační stížnosti. V této věci Nejvyšší správní soud odkazuje na § 106 odst. 1 s. ř. s., podle kterého musí být v kasační stížnosti vymezeno, z jakých důvodů stěžovatel rozhodnutí napadá. Tyto důvody pak musí být dostatečně konkrétní a určité. Je tedy zřejmé, že do obsahu kasační stížnosti není možné vtělit veškerá svá předchozí tvrzení, jak chtěl učinit stěžovatel. Úkolem soudu není za stěžovatele konkrétní námitky domýšlet a následně je vyvracet, naopak je úkolem stěžovatele důvody kasační stížnosti vymezit tak, aby bylo jednoznačně patrné, jakých pochybení se dle jeho názoru soud dopustil. Tyto závěry vyplývají také z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, viz např. rozsudek ze dne 28. 8. 2008, č. j. 2 As 43/2005-79, č. 835/2006 Sb. NSS nebo rozsudek ze dne 18. 8. 2022, č. j. 2 As 269/2021-21. Odkaz na veškerá předchozí tvrzení a vyjádření je zcela obecný a nijak nereflektuje fakt, že kasační stížnost směřuje proti napadenému rozsudku krajského soudu, nikoliv proti rozhodnutí žalovaného, proti němuž byly žalobní body koncipovány. Právě závěry vyplývající z napadeného rozsudku by měly být relevantním způsobem zpochybněny, což však stěžovatel v dané části kasační stížnosti žádným způsobem neučinil. Touto částí kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud nemůže zabývat.

[17] Stěžovatel dále v kasační stížnosti vymezil dvě oblasti, které dle jeho názoru krajský soud posoudil nesprávně. Argumentaci vztahující se k těmto oblastem také stěžovatel

pokračování

dostatečně rozvinul a uvedl, v čem spatřuje pochybení krajského soudu, Nejvyšší správní soud se tedy bude věnovat přezkumu vymezených oblastí.

[18] První řádně uplatněný bod se týká tvrzeného nesprávného posouzení zastavitelnosti území a s tím souvisejícího požadavku na vysoký podíl zeleně. Svou podstatou tedy směřuje proti nesprávnému posouzení souladu stavby s územně plánovacími podklady a s cíli a úkoly územního plánování vymezenými v § 18 a § 19 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavební řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, ve smyslu § 96b odst. 3 tohoto zákona.

[19] Nejvyšší správní soud v první řadě uvádí, že se ztotožňuje s krajským soudem, který uvedl, že regulativy vymezené v dříve platném územním plánu nelze na nyní projednávanou věc vůbec aplikovat. Tento územní plán byl totiž plně nahrazen, a lze tak přihlížet pouze k nyní platným regulativům. Je zřejmé, že pokud by cílem nového územního plánu nadále mělo být procentuální vymezení podílu zeleně a zastavitelnosti plochy, byl by tento požadavek vtělen přímo do tohoto územního plánu, jak tomu bylo i v minulosti. Zároveň vypuštění uvedené specifikace nebylo jedinou změnou týkající se posuzovaného území. Sám stěžovatel odkazuje na to, že dle dřívější úpravy byly přípustné stavby s maximálně dvěma nadzemními podlažími. Nyní však územní plán u staveb připouští až tři nadzemní podlaží. Zjevně tak nový územní plán neměl za cíl stanovit zcela totožná pravidla jako úprava dřívější, naopak fakticky regulativy vztahující se k posuzovanému území rozvolnil. Ani při využití výkladových metod uvedených stěžovatelem tak nelze z dřívějších regulativů dovozovat konkrétní přípustné podíly zastavitelnosti území a zeleně, jelikož tato kritéria mohla být konkrétně uvedena i v současném územním plánu, jak tomu ostatně bylo i v minulosti.

[20] Nyní platný územní plán posuzované území vymezuje jako: „Území kvalitní obytné nízkopodlažní zástavby s vysokým podílem zeleně, tvořící převážně souvislé obytné celky se základním občanským vybavením zejména pro potřeby obyvatel tohoto území.“ Přípustné hlavní využití je pak definováno jako „stavby pro bydlení nízkopodlažní (do 3 NP včetně podkrovní)“. Zatímco např. požadavek na nízkopodlažní zástavbu je územním plánem bližší definován konkrétním nejvyšším přípustným počtem podlaží, o výkladu pojmu *vysoký podíl zeleně* územní plán nic bližšího nestanoví. Tento pojem by měly v první řadě vyložit orgány územního plánování, které posoudí, zda byl uvedený požadavek v konkrétním případě naplněn, či nikoliv. U posuzované stavby pak tyto orgány zjevně soulad s územním plánem shledaly.

[21] Stěžovatel se domnívá, že krajský soud nesprávně vyložil pojem *vysoký podíl zeleně*. V textové části územního plánu však nelze najít podpůrné argumenty pro jasnější specifikaci uvedeného požadavku. Podle názoru Nejvyššího správního soudu tak nelze z posuzovaného podílu zeleně apriori vyloučit pnoucí se zeleň, případně zeleň ve velkoobjemových truhlících či na tzv. zelených střeších, pokud tak nečiní samotná územně plánovací dokumentace (jako např. v případě stěžovatelem citovaném územním plánu obce Štěchovice). Je na místě také zdůraznit, že úkolem zeleně nemusí být pouze plnění funkce estetické, ale může sloužit i k jiným účelům, např. k ochlazování okolí, pohlcování prachu, snižování hluku apod. Není vyloučeno, aby tyto funkce případně plnila i zeleň pnoucí, nacházející se na extenzivní střeše či ve velkoobjemových truhlících. Není-li možné jednoznačně vymezit, zda by tato zeleň měla být započítávána do jejího celkového podílu,

je zejména na orgánech územního plánování, aby posoudily, zda požadavek na vysoký podíl zeleně naplňuje s přihlédnutím ke konkrétním požadavkům na jejich funkci.

[22] V současné době zeleně dle výpočtu stěžovatele představuje cca 24 % plochy. I ve vztahu k přechozím regulativům požadujícím 30 % zeleně tak ani nejde o výrazný nepoměr. Tento podíl zeleně byl vypočten bez zohlednění doplňující zeleně na střechách, popínavé zeleně apod. Zároveň ani předcházející územní plán podíl zeleně nevymezoval výměrou připadající na obyvatele dané nemovitosti, tato část kasační stížnosti tak pro posouzení naplnění požadavku na vysoký podíl zeleně není relevantní. Nejvyšší správní soud je tedy stejně jako krajský soud toho názoru, že pokud orgány územního plánování považovaly zeleně za dostatečnou, nelze proti tomuto závěru nic namítat, neboť s ohledem na výše uvedené požadavek na vysoký podíl zeleně stavba splňovat může.

[23] Byť lze souhlasit s tím, že se posuzovaná stavba svým charakterem částečně vymyká charakteru dosavadní zástavby, tato okolnost sama o sobě nemusí znamenat rozpor s územně plánovací dokumentací. Změny v území jsou zejména v městských oblastech přirozenou součástí vývoje společnosti a vlastníci nemovitostí nemají právo na to, aby zůstaly dosavadní poměry zachovány a v čase nedocházelo k jejich změnám; viz např. rozsudek NSS ze dne 12. 9. 2008, č. j. 2 As 49/2007-191, č. 2479/2012 Sb. NSS. Rozdílný charakter nové stavby tak sám o sobě nemusí být důvodem pro nepřipuštění umístění stavby v případě, že splňuje platné požadavky územně plánovací dokumentace a právních předpisů. Pokud dotčené orgány dospěly k závěru, že stavba se sice charakterem vymyká dosavadní zástavbě, avšak přispěje k oživení oblasti, nelze této argumentaci ničeho vytknout. Nejvyšší správní soud na tomto místě opět zdůrazňuje, že je zejména na územně plánovací dokumentaci, aby vymezila, jaké záměry budou do budoucna v dotčených oblastech přípustné. Nejvyšší správní soud tak v této věci uzavírá, že stavba není v rozporu s územním plánem, naplňuje požadavek na vysoký podíl zeleně a krajský soud se s výkladem tohoto pojmu vypořádal dostatečně, pokud se ztotožnil se závěrem žalovaného o naplnění tohoto požadavku v projednávaném územním řízení.

[24] K zastavitelnosti území stěžovatel v kasační stížnosti namítá pouze to, že by měl být zohledněn dřívější požadavek na podíl zastavitelnosti plochy pozemku. Nejvyšší správní soud se i s ohledem na výše uvedené s tímto názorem neztotožňuje a stěžovatel neuvádí žádnou další argumentaci, pro kterou by bylo možné shledat podíl zastavěné plochy v rozporu s územním plánem. Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že stavba dle jeho názoru není v rozporu s platnými požadavky územně plánovací dokumentace.

[25] Další otázka se pak týká narušení pohody bydlení po umístění navržené stavby. Pojem pohoda bydlení byl vyhláškou č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, účinnou v době vydání napadeného rozhodnutí, vymezen jako kvalita prostředí. Oba tyto pojmy však představují totéž a jsou zaměnitelné. Pohoda bydlení byla Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005-116, č. 850/2006 Sb. NSS, definována tak, že představuje „*souhrn činitelů a vlivů, které přispívají k tomu, aby bydlení bylo zdravé a vhodné pro všechny kategorie uživatelů, resp. aby byla vytvořena vhodná atmosféra klidného bydlení; pohoda bydlení je v tomto pojetí dána zejména kvalitou jednotlivých složek životního prostředí, např. nízkou hladinou hluku (z dopravy, výroby, zábavních podniků, ze stavebních prací aj.), čistotou ovzduší, přiměřeným množstvím zeleně, nízkými emisemi pachů a prachu, osluněním apod.; pro zabezpečení pohody bydlení se pak zkoumá intenzita narušení*

pokračování

jednotlivých činitelů a jeho důsledky, tedy objektivně existující souhrn činitelů a vlivů, které se posuzují každý jednotlivě a všechny ve vzájemných souvislostech.“

[26] Je sice pravdou, že žalovaný ve svém rozhodnutí výslovně nevypořádal veškeré námitky vztahující se k narušení pohody bydlení, jeho povinností však není reagovat na každou dílčí uplatněnou námitku. Z rozhodnutí musí být možné jasně seznat, jaký postoj daný orgán zaujal vůči jednotlivým otázkám (podpůrně viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS). Vyvracet veškerá tvrzení stěžovatele by tak bylo nadbytečné. Stěžovatel zcela obecnou námitku o narušení pohody bydlení rozvinul až v doplnění již podaného odvolání, ovšem i zde šlo o konstatování spíše obecného charakteru. Nelze tedy žalovanému klást k tíži, že tyto námitky blíže nevypořádal. Žalovaný navíc inicioval přezkum jednotlivých stanovisek hodnotících splnění přípustných limitních hodnot stanovených právními předpisy. Veškerá dotčená stanoviska byla v závěru potvrzena, stěžovatelovy námitky týkající se měřitelných emisí tak byly v odvolacím řízení implicitně vyvráceny. Stěžovatel totiž ani v průběhu celého řízení neuváděl, jak by mělo dle jeho názoru docházet k emisím, které by neodpovídaly míře přiměřené místním poměrům. Právní ochrana totiž směřuje právě proti emisím excesivním, což zákonodárce vymezil v § 1013 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů.

[27] Navíc již stavební úřad se otázky kvality prostředí výslovně a komplexně věnoval, a to na straně 17 a násl. svého rozhodnutí, kde kvalitu prostředí definoval a zabýval se jejím případným narušením v posuzovaném případě. Stavební úřad zdůraznil, že se při zohlednění kvality prostředí především posuzuje, zda nebyly překročeny limitní hodnoty negativních účinků stavby stanovené právními předpisy. Při neexistenci měřitelných parametrů se pak vychází z obecných zásad stavebního zákona a občanského zákoníku. Vlivy sice mohou mít negativní účinek na dané prostředí, nicméně pokud nevybočují v podstatné míře z obecných standardů se zohledněním místních zvláštností, nelze kvůli nim umístění stavby znemožnit. Stavební úřad zdůraznil, že stavba má být umístěna v lokalitě stávající obytné zástavby. I s přihlédnutím k této skutečnosti dospěl k závěru, že činitelé ve svém souhrnu představující kvalitu prostředí nebudou narušeny nad přípustnou míru. Užíváním stavby nedojde k podstatnému narušení klidného bydlení ani kvality prostředí. Krajský soud tak nepochybil, pokud rozhodnutí žalovaného považoval za přezkoumatelné i s ohledem nevypořádání všech uplatněných námitok, k nimž se však ve své podstatě vyjádřil již stavební úřad jako správní orgán prvního stupně.

[28] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s tím, že pro posouzení, zda záměr může vést k narušení kvality prostředí, může jako první kritérium posloužit přezkum souladu emisí hrozících v důsledku povolení záměru s limitními hodnotami stanovenými dotčenými právními předpisy. Jak již bylo uvedeno výše, k tomuto kroku přistoupil i žalovaný, který ve vazbě na podaná odvolání inicioval přezkum dotčených stanovisek nadřízenými orgány. Veškerá přezkoumávaná stanoviska byla v konečném důsledku potvrzena.

[29] Ve vztahu k stěžovatelově námitce týkající se konkrétních oblastí, ve kterých bude dle svého přesvědčení povolením záměru nenávratně rušen, Nejvyšší správní soud uvádí, že se ztotožňuje s vypořádáním těchto námitok krajským soudem. Obavy stěžovatele je totiž možné vyvrátit s odkazem na stanoviska příslušných správních orgánů. Dotčené správní orgány ve všech případech shledaly soulad záměru s příslušnými právními předpisy ve

vztahu k ochraně veřejného zdraví (např. posouzení hluku), ochraně vod (posouzení narušení spodních vod) i silniční dopravě (posouzení komplikací na místní komunikaci). Závěry těchto stanovisek stěžovatel nijak nevyvrací, naopak v kasační stížnosti připouští, že stavba může splňovat veškeré limity provozu, hluku ostatních emisí a imisí apod. K narušení kvality prostředí v důsledku možných negativních vlivů posuzovaných dotčenými správními orgány by tak s ohledem na souhlasná stanoviska docházet nemělo.

[30] Námitky, které příslušnými stanovisky vyvráceny nebyly, tedy zejména námitky týkající se stínění, zabránění výhledu na Hradec Králové a zrušení soukromí krajský soud rovněž vypořádal správně. Otázka stínění a zabránění výhledu je navíc založena na předpokladu, že stavba o úhlopříčce cca 70 metrů obklopuje stěžovatelův pozemek ze dvou stran. Z dokumentace však vyplývá, že stavba nepředstavuje jednolitý celek, který by žalobce obklopoval jiným více rušivým způsobem než např. stavby rodinných domů, které jsou v dané oblasti zcela běžné. Stavba s největší pravděpodobností skutečně bude částečně stěžovateli stínit a omezovat stávající výhled, stěžovatel však nenamítá ani nijak neprokazuje, že jej tyto okolnosti budou či mohou rušit v míře nepřiměřené místním poměrům. Naopak lze předpokládat, že tyto negativní účinky budou odpovídat charakteru dané zástavby. Je sice pravdou, že v posuzovaném území se v současné době nachází spíše domy rodinné, ale přibývají také bytové domy o různém počtu jednotek. Posuzovaná stavba je svým charakterem pro dané území neobvyklá, nicméně stále jde o stavbu sloužící primárně k bydlení.

[31] Ohledně námitky narušení stěžovatelova soukromí pak lze poznamenat, že v zástavbě rodinných domů zásahy do soukromí nelze zcela vyloučit nikdy. Vlastníkům sousední nemovitosti pak nenáleží ochrana před všemi těmito zásahy, nýbrž pouze před zásahy excesivními. Zároveň vlastníci nemovitostí nemají právo na to, aby zůstaly poměry v okolí neměnné, a oni tak byli chráněni před jakýmkoliv změnami v dotčeném území. Pouze skutečnost, že na sousedícím pozemku po určitou dobu nebyla postavena žádná stavba, neznámá, že by vybudování stavebního záměru v budoucnu bylo zcela vyloučeno. Stejnou argumentaci lze uplatnit také ve vztahu ke stínění a narušení výhledu na Hradec Králové. Stěžovateli sice stavba částečně omezí výhled na centrum města i oslunění jeho nemovitosti, nicméně v řízení nebylo prokázáno, že by se tato omezení vymykala omezením běžným v posuzované oblasti. V zástavbě rodinných domů je totiž zcela běžné, že jiná nemovitost částečně narušuje výhled a omezuje oslunění sousední nemovitosti. Jak bylo uvedeno výše, byť lze v určité míře očekávat negativní vliv stavby na své okolí, stěžovatel záměrem nebude rušen v míře nepřiměřené místním poměrům, a nedojde tak ani k významnému narušení kvality prostředí v dané oblasti.

[32] K poslední části kasační stížnosti týkající se neprovedení navrženého důkazu Nejvyšší správní soud uvádí, že tato skutečnost nepředstavuje vadu napadeného rozsudku. Krajský soud v rozsudku řádně odůvodnil, proč k provedení navrženého výsledku nepřistoupil. V této věci je klíčové, že se sám stěžovatel ústního jednání zúčastnil. Bylo by tedy nadbytečné provádět účastnický výslech stěžovatele, jelikož v průběhu jednání byli jeho účastníci opakovaně dotazováni, zda se chtějí ve věci vyjádřit. Stěžovatel tohoto svého práva využil, a nebylo tak na místě poskytovat mu opětovně prostor k vyjádření tentokrát z pozice provádění výsledku účastníka řízení. Zároveň měl krajský soud k dispozici dostatek listinných důkazů pro posouzení důvodnosti žaloby, jelikož disponoval správním spisem vztahujícím se k napadenému rozhodnutí, kde byly obsaženy veškeré relevantní listiny.

pokračování

Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že provedení tohoto navrženého důkazu skutečně bylo v daném řízení nadbytečné.

[33] Ve vztahu k části repliky, v níž stěžovatel odkázal na nesouhlasné stanovisko s výstavbou bytového domu o 14 jednotkách v ulici vzdálené 300 m od posuzované oblasti, Nejvyšší správní soud uvádí, že se jedná o skutkové novum a ve smyslu § 109 odst. 5 s. ř. s. k němu nelze přihlížet. Pouze okrajově tak Nejvyšší správní soud zmiňuje, že jde o odlišnou ulici, jejíž charakter může být odlišný od charakteru posuzované oblasti. Stěžovatel nijak neprokazuje, že by charakter těchto oblastí byl zcela totožný. Posouzení souladu umísťovaných staveb s územním plánem a charakterem území přísluší v první řadě orgánům územního plánování. Pokud tyto soulad v případě posuzované stavby shledaly, ale ve vedlejší ulici umístění bytového domu nepovolily, nemusí tento závěr sám o sobě znamenat, že správní orgány postupovaly nesprávně. Při vydávání rozhodnutí o umístění stavby je totiž vždy nutné zohlednit specifika a místní poměry té konkrétní zástavby, do které má být stavba umístěna. Místní poměry se i v oblastech, které od sebe nejsou příliš vzdálené, mohou výrazně lišit. Pouhá blízkost ulic tak rozhodně neprokazuje, že charakter a místní poměry řešených území jsou obdobné a že správní orgány v jednotlivých řízeních pochybily, pokud vydaly pro dané stavby odlišná stanoviska.

[34] Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že neshledal ani důvodnou ani námitku nezákonnosti rozhodnutí dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Toto ustanovení ve své podstatě směřuje pouze proti procesním rozhodnutím krajského soudu. V projednávaném případě však krajský soud žalobu meritorně projednal a jeho rozsudek zcela zjevně není rozhodnutím o odmítnutí návrhu ani o zastavení řízení. Daný důvod nezákonnosti tedy v řízení o kasační stížnosti směřující proti v záhlaví označenému rozsudku krajského soudu vůbec nepřipadá v úvahu.

5. Závěr a náklady řízení

[35] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl (výrok I.).

[36] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly (výrok II.).

[37] Osoby zúčastněné na řízení mají právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jim soud uložil (§ 60 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Osobám zúčastněným na řízení nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s jejímž plněním by jim vznikly náklady, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.)

V Brně dne 17. května 2024

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu